

WOJEWODA MAZOWIECKI

WP-I.4131.129.2025

A.F.
ORG + B-
URZĄD MIEJSKI w WYSZKOWIE
Wydział Organizacyjny
KANCELARIA
WPŁYNĘŁO
2025-07-14
nr rej. 24740/2025
Ilość zał. Podpis

Warszawa, 14 lipca 2025 r.

Rada Miejska w Wyszkanie

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Działając na podstawie art. 91 ust. 1, w związku z art. 86 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1465, z późn. zm.), zwanej dalej: „u.s.g.”

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XV/118/25 Rady Miejskiej w Wyszkanie z dnia 24 czerwca 2025 r. w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność Burmistrza Wyszkania, w zakresie, w jakim Rada Miejska rozpatrzyła w trybie ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572) skargę z dnia 14 maja 2025 r. w odniesieniu do zarzutów dotyczących udostępniania informacji publicznej, ograniczenia wolności wypowiedzi, a także kwestii cywilnych i karnych.

Uzasadnienie

Na sesji, która odbyła się w dniu 24 czerwca 2025 r. Rada Miejska w Wyszkanie podjęła uchwałę Nr XV/118/25 w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność Burmistrza Wyszkania.

Uchwałę doręczono organowi nadzoru w dniu 27 czerwca 2025 r. Postanowienia uchwały budziły zastrzeżenia organu nadzoru, co spowodowało wszczęcie postępowania nadzorczego i skierowanie do Rady Miejskiej w Wyszkanie zawiadomienia o wszczęciu postępowania nadzorczego z dnia 1 lipca 2025 r. znak WP-I.4131.129.2025.

Organ nadzoru zobowiązany jest do badania zgodności uchwały ze stanem prawnym obowiązującym w dacie podjęcia przez organ stanowiący gminy i w przypadku stwierdzenia naruszenia prawa, do podjęcia interwencji, stosownej do posiadanych kompetencji w tym zakresie.

Uchwałę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 u.s.g. oraz art. 229 pkt 3 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego, zwanej dalej „k.p.a.”

Podpis elektroniczny
zweryfikowany w dniu 15.07.2025
wynik weryfikacji:
ważny/nieważny/brak możliwości weryfikacji
czytelny podpis sporządzającego wydruk

Stosownie do brzmienia art. 229 pkt 3 k.p.a. jeżeli przepisy szczególne nie określają innych organów właściwych do rozpatrywania skarg, organem właściwym do rozpatrzenia skargi dotyczącej zadań lub działalności wójta (burmistrza lub prezydenta miasta) i kierowników gminnych jednostek organizacyjnych, z wyjątkiem spraw należących do zadań zleconych z zakresu administracji rządowej, jest rada gminy. Użycie w przywołanym art. 229 k.p.a. sformułowania „*Jeżeli przepisy szczególne nie określają innych organów właściwych do rozpatrywania skarg.*” oznacza, że przepis ten stanowi generalną zasadę określania organu właściwego do rozpatrzenia skargi, ma charakter subsydiarny i znajduje zastosowanie wyłącznie w przypadku braku stosownych przepisów szczególnych, o których mowa w art. 229 k.p.a. Wskazać należy, że uprawnienie organu stanowiącego gminy do rozpatrzenia skargi nie ma charakteru nieograniczonego. W świetle k.p.a. organy państwowe, organy samorządu terytorialnego i inne organy samorządowe oraz organy organizacji społecznych - rozpatrują oraz załatwiają skargi i wnioski w ramach swojej właściwości.

Stosownie do regulacji k.p.a. postępowanie skargowe ma charakter uproszczony. Skargi i wnioski pomyślane zostały jako swoiste uzupełnienie postępowania administracyjnego. Uproszczenie postępowania skargowego wyraża się w tym, że nie ma w nim stron postępowania, nie wydaje się rozstrzygnięć adresowanych do skarżącego (wnioskodawcy), a tylko zawiadamia się go o swoich działaniach wewnętrznych zmierzających do wyjaśnienia okoliczności będących przyczynami skargi, nie ma toku instancji ani środków zaskarżenia. Obowiązuje jednakże zasada prowadzenia tego postępowania w ramach właściwości danego organu ustalonej stosownie do przedmiotu skargi. Dodać należy, że przedmiotem skargi wniesionej w trybie przewidzianym w Dziale VIII k.p.a. może być w szczególności zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo przez ich pracowników, naruszenie praworządności lub interesów skarżących, a także przewlekłe lub biurokratyczne załatwianie spraw, o czym stanowi art. 227 k.p.a. Ze skargą w rozumieniu przepisów Działu VIII k.p.a. mamy do czynienia, gdy spełnione są dwa wymogi: nie jest innym środkiem prawnym przewidzianym w k.p.a. a także innych przepisach postępowania, oraz zawiera zarzut nieprawidłowej działalności organu lub pracownika. W przypadku, gdy organ uzna się za niewłaściwy do rozpatrzenia skargi, zobowiązany jest niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie siedmiu dni, przekazać ją organowi właściwemu, zawiadamiając równocześnie o tym skarżącego, albo wskazać mu właściwy organ.

W świetle przepisów k.p.a. przedmiotem wniosku mogą być w szczególności sprawy ulepszenia organizacji, wzmocnienia praworządności, usprawnienia pracy i zapobiegania nadużyciom, ochrony własności, lepszego zaspokajania potrzeb ludności (art. 241). W przypadku, gdy organ, który otrzymał wniosek, nie jest właściwy do jego rozpatrzenia,

obowiązany jest w ciągu siedmiu dni przekazać go właściwemu organowi. O przekazaniu wniosku organ ten winien zawiadomić równocześnie wnioskodawcę.

Kwestionowaną uchwałą Rada Miejska w Wyszkanie rozpatrzyła skargę z dnia 14 maja 2025 r. na działalność Burmistrza Wyszkania uznając ją za bezzasadną (§ 1 ust. 1 uchwały).

W przedmiotowej sprawie Rada Miejska wbrew swoim kompetencjom rozpatrzyła w ramach postępowania skargowego sprawę dotyczącą udostępnienia informacji publicznej, ograniczania wolności wypowiedzi oraz kwestii cywilnych i karnych.

Jak wynika z treści uzasadnienia do uchwały zarzuty zawarte w skardze odnoszą się do następujących obszarów:

- zarzut ograniczenia dostępu do informacji publicznych, wolności wypowiedzi, zablokowania przestrzeni do debaty, naruszenia zasad funkcjonowania profili publicznych na portalach społecznościowych oraz blokadę Skarżącego na profilu „Piotr Płochocki - Burmistrz Wyszkania”,
- zarzut represyjnej reakcji Burmistrza Wyszkania na zamieszczone przez Skarżącego komentarze i jej rzekome konsekwencje, instrumentalne wykorzystanie prawa, asymetrii stron, zмовы i stronniczości.

W przedmiotowej sprawie pismo Skarżącego zawierało zarzuty skierowane pod adresem Burmistrza Wyszkania i Pierwszego Zastępcy Burmistrza Wyszkania w zakresie udostępnienia informacji publicznej, ograniczania wolności wypowiedzi oraz zniesławiania oraz część wnioskową. W ramach części wnioskowej wskazano następujące wątki:

- 1) przekazania sprawy do Komisji Skarg, Wniosków i Petycji oraz Komisji ds. Współpracy z mieszkańcami Rady Miejskiej w Wyszkanie;
- 2) podjęcia działań naprawczych przez Burmistrza Wyszkania oraz administrację profilu Gminy Wyszkanie;
- 3) ochrony praw obywatelskich i zabezpieczenia przed represjami;
- 4) oceny nadużycia zasobów publicznych do celów represyjnych;
- 5) przejrzystości działań administracyjnych wobec obywateli krytykujących władzę;
- 6) ograniczenia dostępu do oficjalnych kanałów komunikacji publicznej;
- 7) efekt mrozący dla innych mieszkańców i lokalnych mediów;
- 8) potrzeby przyjęcia mechanizmów przeciwdziałania SLAPP w gminie.

Przy czym w odniesieniu do pkt 1 i 8 części wnioskowej pisma, którego kwestionowana uchwała dotyczy, żądano przekazania do Komisji Skarg, Wniosków i Petycji Rady Miejskiej w Wyszkanie.

Należy mieć na uwadze, że iż w przypadku przedmiotowej sprawy w odniesieniu do części wnioskowej oraz zawartych w niej wątków dotyczących: zastraszania obywateli,

kwestii cywilnych, karnych, ograniczenia wolności słowa (cenzury), opóźniania i ograniczania udostępniania informacji publicznej przepisy k.p.a. nie znajdują zastosowania. Kwestie nie podlegają ocenie rady gminy, lecz innym organom.

W art. 222 k.p.a. ustawodawca wyraźnie zaznacza, iż o kwalifikacji pisma decyduje jego treść, nie zaś forma zewnętrzna pisma. Unormowanie zawarte w ww. artykule można odnieść do przedmiotowej sprawy. Tak skonstruowany przepis przesądza, iż o uznaniu pisma za wniosek czy skargę decyduje jego treść, nie zaś sama forma czy też swoboda wnioskodawcy w nadawaniu tytułów pismom kierowanym do organów. Natomiast zgodnie z art. 19 k.p.a. organy administracji publicznej przestrzegają z urzędu swojej właściwości rzeczowej i miejscowej. Właściwość organu do rozpatrzenia sprawy ustala się na podstawie treści pisma, nie zaś jego formy zewnętrznej. Oznacza to, że niezależnie od tego, jak pismo zostało zatytułowane, to w gestii organu, który je otrzymał, pozostaje zbadanie treści i ustalenie, czy jest on właściwy do załatwienia sprawy.

Dodać w tym miejscu należy, że błędne zatytułowanie pisma może wpłynąć na dalszy bieg prowadzonej sprawy. Do organu gminy (Rady Miejskiej w Wyszkanie) należała właściwa kwalifikacja pisma będącego przedmiotem kwestionowanej uchwały i nadanie temu pismu dalszego biegu z zachowaniem odpowiedniej procedury. Strona kierując do organu pismo, działając w zaufaniu do organów władzy publicznej, winna mieć pewność, że zostanie ono właściwie zakwalifikowane, i że nadany zostanie właściwy bieg sprawie. Organ, do którego wpłynęło pismo, winien był wskazać odrębny tryb postępowania. Zmiana kwalifikacji pisma, może skutkować, np. pozbawieniem drogi do sądu.

Zdaniem organu nadzoru dokonana przez Radę Miejską ocena kwestii wskazanych powyżej, doprowadziła do nieuprawnionego wkroczenia w kompetencje innych właściwych w tych sprawach organów. W uzasadnieniu do uchwały zawarto bowiem stanowisko merytoryczne rozstrzygające kwestie dostępu do informacji publicznej, ograniczenia wolności wypowiedzi, czy przestępstwa zniesławienia stypizowanego w art. 212 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. z 2025 r. poz. 383).

Odnosząc się do kwestii rozpatrzenia skargi z dnia 14 maja 2025 r. w odniesieniu do zarzutów dotyczących procedury udostępniania informacji publicznej, wyjaśniam, że kwestie te uregulowane zostały w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 902), zwanej dalej: „u.d.i.p.”. Stosownie do treści art. 1 ust. 1 przywołanej regulacji, informacją publiczną jest każda informacja o sprawach publicznych, a w szczególności w sprawach wymienionych w jej art. 6, która podlega udostępnieniu na zasadach oraz w trybie określonych w ustawie. Udostępnianie informacji publicznej na wnioski, następuje bez zbędnej zwłoki i nie później niż w terminie 14 dni (art. 13 ust. 1

u.d.i.p.), za wyjątkiem sytuacji przewidzianych w art. 13 ust. 2 i art. 15 ust. 2 u.d.i.p., oraz w sposób i w formie zgodnych z wnioskiem, chyba że środki techniczne, którymi dysponuje podmiot obowiązany do udostępnienia, nie umożliwiają udostępnienia informacji w sposób i w formie określonych we wniosku (art. 14 ust. 1 u.d.i.p.). Ponadto trzeba mieć na względzie art. 16 ust. 1 u.d.i.p., zgodnie z którym odmowa udostępnienia informacji publicznej oraz umorzenie postępowania o udostępnienie informacji następują w drodze decyzji. Od decyzji przysługuje odwołanie do organu wyższego stopnia.

Zgodnie natomiast z art. 21 u.d.i.p. do skarg rozpatrywanych w postępowaniach o udostępnienie informacji publicznej stosuje się przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r., poz. 935, z późn. zm.), zwanej dalej: „p.p.s.a.”. Na mocy art. 3 § 2 pkt 8 p.p.s.a. wojewódzki sąd administracyjny jest właściwy do rozpatrywania skarg na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadkach w przedmiocie udostępniania informacji publicznej. W orzecnictwie sądów administracyjnych przyjęto, że skargę taką wnioskodawca może złożyć również w sytuacji, gdy wbrew stanowisku organu uznaje, że żądane informacje są informacjami publicznymi i powinny być udzielone w trybie wnioskowym na podstawie ustawy o dostępie do informacji publicznej. W wypadku takiej skargi sąd dokonuje kwalifikacji żądanych informacji i w zależności od ich charakteru podejmuje stosowne rozstrzygnięcie. Skarga na bezczynność przysługuje również stronie w przypadku uznania przez nią udzielonej informacji za niepełną. Powinna wówczas wskazać, co do jakiego zakresu żądania podmiot zobowiązany nie zajął żadnego stanowiska, a więc pozostaje bezczynny. Właściwa realizacja wniosku o udostępnienie informacji publicznej wymaga precyzyjnego udzielenia informacji żądanej we wniosku. Nie chodzi o udzielenie jakiegokolwiek informacji, lecz o przedstawienie jej w takim zakresie i w taki sposób, jaki odpowiada treści żądania (por. wyrok NSA z dnia 16 marca 2010 r., sygn. akt I OSK 1643/09).

Organ nadzoru wskazuje, że u.d.i.p. reguluje w sposób wyczerpujący kwestie związane z prawem dostępu do informacji publicznej. Tylko w zakresie wyznaczonym przez tę ustawę przepisy k.p.a. znajdują zastosowanie w tego typu postępowaniach, jak w art. 16 ust. 2 u.d.i.p., który w niniejszej sprawie nie ma zastosowania (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w wyroku z dnia 10 stycznia 2018 r., sygn. akt I OSK 282/16, podtrzymujący w mocy wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 6 listopada 2025 r., sygn. akt II SA/Łd 194/15). Podobne stanowisko wyraził także Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w postanowieniu z dnia 19 stycznia 2021 r. sygn. akt II SA/Łd 834/20. W świetle powyższego, uznać należy, że wyłączną podstawę prawną do rozpoznawania skarg dotyczących udostępnienia informacji publicznej stanowią przepisy u.d.i.p. W świetle

art. 21 u.d.i.p. weryfikacja zarzucanych bezprawnych działań polegających na zaniechaniu udostępniania informacji publicznej mogła nastąpić wyłącznie na podstawie przepisów p.p.s.a., a więc w postępowaniu przed sądem administracyjnym.

Dodać należy, że środkiem prawnym przysługującym osobie niezadowolonej ze sposobu realizacji jej wniosku o udzielenie informacji publicznej, udzielenia informacji w niepełnym zakresie bądź w niewłaściwej formie, jest skarga na bezczynność do sądu administracyjnego w trybie przepisów p.p.s.a.

Przywołany powyżej art. 21 u.d.i.p. odnosi się do kwestii kontroli przez sądy administracyjne rozstrzygnięć podmiotów zobowiązanych do udostępniania informacji publicznej. Niewątpliwie takim podmiotami są organy władzy publicznej. Analiza art. 16 ust. 1 u.d.i.p. prowadzi do wniosku, że pojęcie „postępowanie o udostępnienie informacji publicznej” zostało zarezerwowane dla procedury udostępniania informacji publicznej przez zobowiązany podmiot, w szczególności właśnie przez organy władzy publicznej.

Weryfikacja zarzucanych bezprawnych działań polegających na zaniechaniu udostępniania informacji publicznej mogła nastąpić wyłącznie na gruncie przepisów p.p.s.a. To zaś uniemożliwiało rozpoznanie przez Radę Miejską skargi z dnia 14 maja 2025 r. w trybie przepisów k.p.a. (wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z 24 maja 2006 r. sygn. akt I OSK 601/05; z 21 listopada 2019 r. sygn. akt I OSK 4287/18).

Dodać należy, iż zgodnie z art. 240 k.p.a., gdy skarga dotyczy sprawy, która nie podlega rozpatrzeniu według przepisu k.p.a. (art. 3 § 1 i 2) albo nie należy do właściwości organów administracji publicznej, przepisy art. 233-239 k.p.a. stosuje się odpowiednio, z zastrzeżeniem, że w miejsce pozostałych przepisów kodeksu, stosuje się przepisy postępowania właściwego dla danej sprawy.

Resumując powyższy wywód uznać należy, że rozpatrzenie skargi będącej przedmiotem kwestionowanej uchwały w odniesieniu do zarzutów dotyczących udostępnienia informacji publicznej nie mieści się w ramach kompetencji organu stanowiącego gminy. Zdaniem organu nadzoru podjęcie uchwały przez Radę Miejską i rozpatrzenie przez nią skargi w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej – nie znajduje podstaw prawnych, co stanowi o istotnym naruszeniu prawa. Z tego też względu zasadnym jest stwierdzenie nieważności uchwały w tym zakresie.

Odnosząc się do kwestii rozpatrzenia przez Radę Miejską zarzutów dotyczących wolności wypowiedzi, wskazuję, iż brak kompetencji Rady do załatwienia skargi w odniesieniu do tego typu zarzutów. Kwestie dotyczące wolności słowa reguluje Konstytucja RP. Zgodnie z art. 54 Konstytucji RP każdemu zapewnia się wolność wyrażania swoich poglądów oraz pozyskiwania i rozpowszechniania informacji. Cenzura prewencyjna środków społecznego

przekazu oraz koncesjonowanie prasy są zakazane. Na wolność wypowiedzi w rozumieniu przywołanego wyżej przepisu art. 54 Konstytucji RP składają się: wolność wyrażania poglądów, wolność pozyskiwania informacji oraz wolność rozpowszechniania informacji.

Wskazać należy, że ocena zarzutów dotyczących wolności słowa nie podlega kompetencji organu stanowiącego gminy. W przedmiotowej sprawie Rada w sposób nieuprawniony rozpatrzyła skargę w zakresie zarzutów dotyczących wolności słowa, czym naruszyła prawo w sposób istotny. Oceny w tym zakresie dokonują m.in. Rzecznik Praw Obywatelskich, Europejski Trybunał Praw Człowieka, lub w przypadku naruszania dóbr osobistych – sąd cywilny.

W uzasadnieniu do uchwały zawarto stanowisko merytoryczne w odniesieniu do zarzutów dotyczących zniesławienia. Rozpatrzenie skargi w formie merytorycznego stanowiska oznacza, że organ stanowiący gminy nie tylko formalnie przyjął, ale również dokonał oceny jej treści, analizując jej zasadność i rozpoznał odnosząc się do meritum sprawy. Rada Miejska dokonała w przedmiotowej sprawie analizy podniesionych w skardze zarzutów w kontekście ich zasadności i ostatecznie rozpatrzyła skargę uznając ją za bezzasadną w tym zakresie, o czym świadczy zawarte w uzasadnieniu do uchwały sformułowanie: „Te zarzuty nie mogą zostać uwzględnione.”. W kontekście powyższego wskazać należy, iż przestępstwo zniesławienia zostało stypizowane w art. 212 ustawy Kodeks karny. W § 2 art. 212 Kodeksu karnego uregulowano natomiast kwalifikowaną postać zniesławienia. W przedmiotowej sprawie Rada Miejska w Wyszkanie rozpatrzyła w ramach postępowania skargowego sprawę, wobec której organami właściwymi są organy ścigania oraz sądy powszechne, czym istotnie naruszyła prawo, w tym art. 7 Konstytucji RP, definiujący zasadę praworządności. Zgodnie z tą zasadą organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. O ile jednostka ma swobodę działania zgodnie z zasadą, że co nie jest wyraźnie zabronione przez prawo, jest dozwolone, to organy władzy publicznej mogą działać tylko tam i o tyle, o ile prawo je do tego upoważnia. Dokonana przez Radę Miejską ocena dotycząca zarzutów dotyczących zniesławienia stanowi nieuprawnione wkroczenie w kompetencje innych organów i naruszenie konstytucyjnej zasady legalizmu.

Organ nadzoru wskazuje, że organ stanowiący gminy nie jest właściwy do rozpatrywania skarg w sprawach cywilnych i karnych. Kwestie te niewątpliwie podlegają kompetencji sądów powszechnych. Rada Miejska, zgodnie z art. 229 pkt 3 k.p.a. jest właściwa do rozpatrywania skarg dotyczących działania Burmistrza i kierowników gminnych jednostek organizacyjnych, z wyjątkiem spraw należących do zadań zleconych z zakresu administracji rządowej, w zakresie administracyjnym, nie zaś cywilnym czy karnym.

W kontekście powyższego, odnieść należy się do treści art. 6 k.p.a., który stanowi, że organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa. Na treść działania na podstawie przepisów prawa składają się: ustalenie treści normy prawnej mającej zastosowanie w rozstrzyganej sprawie, wyrażenie stanu faktycznego sprawy w języku normy prawnej oraz podciągnięcie tego stanu faktycznego pod treść normy prawnej i określenie praw i obowiązków stron postępowania. Oznacza to również przestrzeganie swojej właściwości przez te organy i rozpatrywanie spraw mieszczących się w granicach tej właściwości, czego zabrakło w przedmiotowej sprawie.

W ocenie organu nadzoru niedopuszczalne jest rozpatrzenie przez organ stanowiący gminy skargi, która dotyczy sprawy wykraczającej poza kompetencje przyznane radzie. W przypadku, kiedy z treści uchwały bądź uzasadnienia do niej wynika, że rada gminy rozpatrzyła skargę w zakresie, w którym nie była właściwa, a z taką sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie, organ nadzoru zobligowany jest wyeliminować taką uchwałę z obrotu prawnego jako podjętą z istotnym naruszeniem prawa. Dodać należy, iż postępowanie skargowe jako odrębny rodzaj postępowania zostanie uruchomione, wówczas gdy skarga nie daje podstaw do żądania wszczęcia postępowania administracyjnego ogólnego lub szczególnego, a także nie może stanowić podstawy wniesienia powództwa lub wniosku czy skargi zmierzających do wszczęcia postępowania przed innymi organami do tego uprawnionymi.

W przedmiotowej sprawie skarga nie mogła być rozpatrzona w całości merytorycznie przez Radę Miejską, z powodu braku właściwości rzeczowej tego organu. Zawarte w skardze zarzuty dotyczą bowiem spraw wyłączonych spod właściwości organu stanowiącego gminy. W takiej sytuacji rada winna była uznać się za organ niewłaściwy do rozpatrzenia skargi w zakwestionowanej niniejszym rozstrzygnięciem części. W przedmiotowej uchwale winna zostać, w sposób niebudzący wątpliwości, wyeksponowana kwestia niewłaściwości Rady Miejskiej w Wyszkanie. Ponadto w odniesieniu do części wnioskowej pisma z dnia 14 maja 2025 r. Rada nie zajęła stanowiska, a zatem nie dokonało oceny swojej właściwości ani nie przekazała pisma do innych organów. W uchwale brak także stanowiska co do właściwości Rady w zakresie zarzutów odnoszących się do Pierwszego Zastępcy Burmistrza Wyszka.

Konkludując Rada Miejska w Wyszkanie uznała skargę za bezzasadną w całości, o czym świadczy treść § 1 ust. 1 uchwały oraz uzasadnienie do uchwały, w którym zawarto sformułowanie: „*Biorąc zatem powyższe argumenty pod uwagę Komisja uznała skargę w całości za bezzasadną.*”.

Wziąwszy powyższe okoliczności pod uwagę, organ nadzoru stwierdza nieważność uchwały Rady Miejskiej w Wyszkanie w zakresie wskazanym w sentencji rozstrzygnięcia

nadzorczego, co na mocy art. 92 ust. 1 u.s.g. skutkuje wstrzymaniem jej wykonania, w zakresie objętym niniejszym rozstrzygnięciem nadzorczym, z dniem jego doręczenia.

Gminie, w świetle art. 98 ust. 1 u.s.g., służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego, wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

WOJEWODA MAZOWIECKI

Mariusz Frankowski

/podpisano kwalifikowanym
podpisem elektronicznym/

